

**ВИШ УПРАВЕН СУД
СКОПЈЕ**

**БИЛТЕН
Бр. 8**

**СКОПЈЕ
Ноември 2015 година**

**ИЗДАВАЧ:
ВИШ УПРАВЕН СУД**

**ПРЕТСЕДАТЕЛ:
ЛИДИЈА ИВАНОВСКА**

Претседател на Виш управен суд

ЧЛЕНОВИ:

Судија Анита Данилова

Претседател на I – специјализиран судски оддел
за имотно – правна област и други права

Судија Владанка
Панчурова Сулејманова

Претседател на II – специјализиран судски оддел
за пензии, права од пензиско
и инвалидско осигурување и други права

Судија Виолета Илиевска

Претседател на III – специјализиран судски оддел
за финансиски, царински, даночни и други права

Судија Лидија Георгиевска

Член на I – специјализиран судски оддел за имотно
– правна област и други права

Судија Светлана Костова

Член на I – специјализиран судски оддел за имотно
– правна област и други права

Судија Дијана Димитрова

Член на II – специјализиран судски оддел
за пензии, права од пензиско
и инвалидско осигурување и други права

Судија Фани Илиевска

Член на II – специјализиран судски оддел
за пензии, права од пензиско
и инвалидско осигурување и други права

Судија Мирјана Василевска

Член на III – специјализиран судски оддел
за финансиски, царински, даночни и други права

Судија Загорка Тноковска

Член на III – специјализиран судски оддел
за финансиски, царински, даночни и други права

**Судски соработник
Верица Гавровска- Петровска**

КОМПЈУТЕРСКА ОБРАБОТКА

Љупка Илиеска

На ден 03.11.2015 година, судиите одржаа седница,на која согласно член 72 од Судскиот деловник, донесоа и усвоија сентенци:

С О Д Р Ж И Н А

С Е Н Т Е Н Ц И од специјализираниот судски оддел за имотно – правна област и други права ----- 4

С Е Н Т Е Н Ц И од специјализираниот судски оддел за пензии, права од пензиско и инвалидско осигурување и други права ----- 14

С Е Н Т Е Н Ц И од специјализираниот судски оддел за финансиски, царински, даночни и други права ----- 24

**СПЕЦИЈАЛИЗИРАН СУДСКИ ОДДЕЛ ЗА ИМОТНО – ПРАВНА ОБЛАСТ И
ДРУГИ ПРАВА**

I Уж-1.бр.199/2015 од 13.10.2015 година – експропријација

Во постапка за повторување по Законот за управните спорови, предвиден е посебен рок за поднесување на тужба за повторување на постапката, а кој субјективен рок изнесува 30 дена сметано од денот на сознанието за повторувањето на постапката или од приемот на одлуката, а објективниот рок изнесува 5 години. Објективниот рок во себе го опфаќа и субјективниот рок од 30 дена и по истекот од објективниот рок од 5 години не може да се бара повторување на управната постапка пред Управниот и Вишиот управен суд независно од тоа кој е основот предвиден во член 43 од Законот за управните спорови за повторување на постапката. Во постапка за повторување на постапката во управните спорови не се применуваат одредбите за рокови, од Законот за парнична постапка, бидејќи со Законот за управните спорови, точно се предвидени овие рокови во кои може да се поднесе тужба за повторување на постапката.

Од образложението:

Жалбата е неоснована.

Од списите по предметот произлегува дека со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија У.бр.1419/03 од 16.11.2005 година, била одбиена тужбата на тужителите С.А., С.А., двајцата од К, В.А. и М.А., двајцата од П, со која било оспорено решението У.бр.36-29/2 од 02.06.2003 година донесено од Комисијата на Владата на РМ за решавање во управна постапка во втор степен од областа на имотно правните работи и градежното земјиште. Со наведеното решение под точка 1 од диспозитивот била одбиена жалбата на С.А., М.А., В.А. и С.А. изјавена против решението на Министерството за финансии, Управа за имотно- правни работи, Реферат во К бр. 19-160/2 од 09.12.2002 година. Под точка 2 од диспозитивот на решението, е одлучено по повод жалбата на именуваните жалители, диспозитивот на решението на првостепениот орган да се дополни со нов став според кој надоместокот за експроприраната недвижност и трошоците на постапката за експропријацијата паѓаат на товар на корисникот на експропријацијата - С АД К, за чии потреби е експроприрана недвижноста.

Постапувајќи по поднесокот доставен на ден 03.06.2013 година преку полномошникот на тужителите В.А., Ч.А. и Б.А., сите од Пробиштип, С.А., Д.А. и К.Ј., сите од К и К.С. од К, адвокатот В В од П, кое го насловиле како Барање за измена на одлука врз основа на Пресуда бр. 30206/06 од 15.01.2013 година донесена од Европскиот суд за човекови права и согласно член 400 од Законот за парнична постапка, Управниот суд истиот го прифатил како тужба за повторување на постапката окончана со пресуда на Врховниот суд на Република Македонија У.бр.1419/03 од 16.11.2005 година и со пресуда У-

2.бр.494/2013 од 16.10.2013 година, ја уважил тужбата за повторување на постапката и го дозволил повторувањето на постапката окончана со пресуда на Врховниот суд на Република Македонија У.бр.1419/03 од 16.11.2005 година, така што истата ја ставил вон сила и одлучил тужбата на тужителите да ја уважи и решението У.бр.36-29/2 од 02.06.2003 година донесено од Комисијата на Владата на РМ за решавање во управна постапка во втор степен од областа на имотно правните работи и градежното земјиште, да го поништи.

Управниот суд во повторна постапка донел Решение У-2.бр.1278/2014 од 15.12.2014 година со кое тужбата на тужителите В.А. од Пробиштип, С.А., ДА и К.Ј., сите од К и К. С. од К, за повторување на постапката окончана со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија У.бр.1419/03 од 16.11.2005 година, ја отфрлил како ненавремена, а со став 2, тужбата на тужителите Ч. А. и Б. А., двајцата од П, за повторување на истата постапка ја отфрлил како недозволена.

Вишиот управен суд имајќи ги во предвид напред наведеното оцени дека одлуката на Управниот суд е правилна и законита.

Согласно член 43 став 1 од Законот за управните спорови, постапката окончана со пресуда или со решение ќе се повтори на барање на странката: 1) ако странката дознае за нови факти, или најде или стекне можност да употреби нови докази врз основа на кои спорот би бил поповолно решен за неа, доколку тие факти, односно докази би биле изнесени или употребени во поранешната постапка; 2) ако до одлука на судот дошло поради кривично дело на судија или службеник во судот, или одлуката е издејствувана со измама од страна на застапникот или полномошникот на странката, на неговиот противник или на неговиот застапник или полномошник, а таквото дејствие преставува кривично дело; 3) ако одлуката е заснована врз пресуда донесена во кривична или граѓанска работа, а таа пресуда подоцна е укината со друга правосилна судска одлука; 4) ако исправата врз која се заснова одлуката е лажна или лажно преиначена, или ако сведокот, вештакот или странката при сослушувањето пред судот дал лажен исказ, а одлуката на судот се заснова врз тој исказ; 5) ако странката најде или стекне можност да ја употреби поранешната одлука донесе во истиот управен спор; 6) ако на заинтересираното лице не му била дадена можност да учествува во управниот спор и 7) по одлука на Европскиот суд за човекови права.

Согласно член 44 од Законот, предвидено е дека повторување на постапката може да се бара најдоцна во рок од 30 дена од денот кога странката дознала за причините за повторување, ако странката дознала за причината за повторување пред да биде окончана постапката во судот, но таа причина не можела да ја употреби во текот на постапката повторувањето може да се бара во рок од 30 дена од денот на доставувањето на одлуката. По истекот на 5 години од правосилноста на одлуката повторување не може да се бара.

Вишиот управен суд согласно напред цитираните законски одредби одлучи дека решението на Управниот суд е правилно и законито.

Управниот суд правилно одлучил кога тужбата на тужителите В.А. од Пробиштип, С.А., Д. А. и К. Ј., сите од К, К. С. од К, за повторување на постапката окончана со Пресуда на Врховниот суд на Република Македонија У.бр.1419/03 од 16.11.2005 година, ја отфрлил како ненавремена согласно цитираниот член 44 од Законот за управните спорови. Управниот суд правилно одлучил дека тужбата за повторување на постапката на овие тужители е ненавремена и дека е изминат објективниот рок за поднесување на ваква тужба предвиден во цитираниот член 44 од Законот за управните спорови и дека објективниот рок изнесува 5 години кој е краен рок во кој може воопшто да се бара повторување и ако тој е истечен после тоа не може да се бара повторување, од што произлегува дека субјективниот рок е ограничен со објективниот, односно може да тече само во рамките на објективниот рок.

Вишиот управен суд, оцени дека одлуката на Управниот суд во делот со кои тужбата на тужителите Ч. А. и Б. А., двајцата од П., се отфрла како недозволена е законита, со оглед да со Пресуда на Европскиот суд за човекови права во Стразбур бр.30206/06 од 15.01.2013 година, Апликацијата на покојниот М. А.и била одбиена и неговите наследници не можат да се легитимираат како тужители во постапката за повторување.

Од овие причини, Вишиот управен суд одлучи како во изреката на ова решение, согласно член 370 став 1 точка 2 од Законот за парничната постапка во врска со член 7-а од Законот за управните спорови.

II Уж-1.бр.635/2015 од 07.10.2015 година – експропријација

Во постака за експропријација судот по наводите истакнати во жалбата како и по службена должност внимава дали органот кој што ја водел постапката за експропријација ги испочитувал условите од член 26 и член 29 од Законот за експропријација што значи дека проверува дали предлогот за експропријација со сите таксативно наброени докази во членот 26 од Законот за експропријација се доставени на странката од која се експропри недвижност, се одзема корисничко право или се воспоставува службеност.

Од образложението:

Жалбата е неоснована.

Министерството за финансии, Управа за имотно-правни работи, Подрачно одделение за првостепена управна постапка во О со Решение бр.16-132/2014 од 19.03.2014 година, го уважил предлогот за потолна експропријација поднесен од жалителот. Со истото решение со став 2 во корист на Република Македонија, а за потребите на Јавното претпријатие за државни патишта С, за изградба на автопатската делница Кичево-Охрид, согласно Геодетскиот елаборат со список на индикации за катастарските парцели предмет на експропријација бр.1125-1/2014 од 30.01.2014 година на Агенцијата за катастар на недвижности, Одделение за катастар на недвижности О се експроприра недвижен имот заведен како Кп.бр.159/1 во површина од 525 м2 во КО Песочани по имотен лист бр.339 поранешна

сопственост на тужителот. Со став 3 од истото решение, тужениот орган одлучил дека надоместокот за експроприраниот имот, односно преостанатото право на сопственост ќе биде определен по правосилноста на решението, а врз основа на одредбите за надоместување од Законот за експропријација и секому според сопственичкиот дел. Со став 4 од истото решение, одлучил дека по правосилноста на решението недвижниот имот во катастарскиот операт ќе биде заведен од име на поранешниот сопственик на име на Република Македонија. Тужениот орган ова решение го донел согласно член 6 став 1 алинеја 5, член 9 став 1 како и член 31 од Законот за експропријација.

Управниот суд постапувајќи по тужба на тужителот донел пресуда со која тужбата ја уважил како основана и оспореното решение го поништил. Управниот суд вака одлучил, бидејќи утврдил дека органот во управната постапка донел незаконита одлука, направил повреда на правилата на постапката и дека притоа неправилно ја утврдил фактичката состојба и неправилно го применил материјалното право.

Вишиот управен суд наоѓа дека пресудата на Управниот суд е правилна и законита. Имено, согласно член 9 од Законот за општата управна постапка предвидено е дека во управна постапка мора да се утврди фактичката состојба на работите и за таа цел мора да се утврдат сите факти што се од важност за донесување на законито и правилно решение.

Согласно член 26 од Законот за експропријација („Службен весник на Република Македонија“ број 9/12), со предлогот за експропријација се поднесува: 1. Доказ дека предлагачот на експропријација му понудил на сопственикот на недвижноста договорно да го реши прашањето за стекнување право на сопственост на недвижноста што треба да биде предмет на експропријација (писмена понуда за склучување на договор за размена, или договор за продажба); 2. Извод од актот за планирање на просторот или одобрен проект за инфраструктура; 3. Геодетски елаборат за нумерички податоци за недвижноста за која се предлага експропријација; 4. Понуда за видот и висината на надоместокот за недвижноста за која се предлага експропријацијата во висина на пазарната вредност на недвижноста утврдена од овластен проценувач согласно со законот за процена; 5. Имотен лист за недвижноста за која се предлага експропријација; 6. Имотен лист за недвижноста што се нуди како надомест за експроприраната недвижноста и 7. Доказ за обезбедени средства за надоместок на експроприраната недвижност (известување за планирани средства во буџетот од лицето кое раководи со буџетскиот корисник или единка корисник на средствата од буџетот на Република Македонија), банкарска гаранција дека јавните претпријатија, трговските друштва и други институции основани од државата имаат обезбедено средства за надоместок, одлука на советот на единицата на локалната самоуправа за резервирани средства за експропријација во буџетот на единицата на локалната самоуправа, односно банкарска гаранција дека концесионерот, носителот на долготрајниот закуп и инвеститорот на линиска инфраструктура има обезбедено средства за надоместок.

Во конкретниот случај, Вишиот управен суд утврди дека Управниот суд правилно оценил дека органот во управната постапка не ја утврдил целосно

фактичката состојба и неправилно го применил Законот за експропријација. Имено, со увид во списите на предметот правилно утврдил Управниот суд дека органот во управната постапка постапил спротивно на цитираниот член 26 од Законот за експропријација и кон предлогот за експропријација и дополнувањето на предлогот за експропријација на тужителите не им биле доставени таксативно наброените докази предвидени со овој член, а кои биле должни да се достават.

Судот при одлучување ги ценеше наводите во жалбата, меѓутоа смета дека истите не се од влијание за поинакво одлучување.

Имајќи го во предвид горенаведеното Вишиот управен суд одлучи како во изреката на пресудата, согласно член 357 од Законот за парничната постапка, во врска со член 7-а од Законот за управните спорови.

III УЖ-1.бр.289/15 од 05.06.2015 година – образование

Со студирањето според Болоњската декларација и дипломата за завршен прв циклус на студии со завршени четиригодишни студии со 240 кредити стекнати според Европскиот кредит-трансфер систем, не се исполнети условите за полагање правосуден испит.

Од образложението:

Жалбата е неоснована.

Од списите по предметот видно е дека тужителот П. Б. од Б на ден 15.09.2014 година до Министерството за правда поднел барање за полагање на правосуден испит во октомвриската испитна сесија 2014 година. Кон Барањето приложил Уверение бр.09-267/121 од 19.10.2012 година дека се стекнал со назив Дипломиран правник со 240 кредити, Уверение за положени испити од прв циклус бр.09-267/122 од 19.10.2-12 година, Диплома за завршен прв циклус на студии, сите издадени од Универзитет „Св.Климент Охридски“ Б, Правен факултет К, Потврда од Адвокатска комора на Република Македонија од 12.09.2014 година и Потврда од Адвокатско друштво „Димитровски“ од Б. Од Уверението бр.09-267/121 од 19.10.2012 година и Дипломата за завршен прв циклус на студии произлегува дека Б.А.П. завршил четиригодишни универзитетски студии по правни студии, и се стекнал со стручно звање дипломиран правник со ЕКТС 240 кредити. Постапувајќи по Барањето бр.08-4/785 од 15.09.2014 година, Министерот за правда, го донел оспореното Решение бр.08-4/785 од 01.10.2014 година, со кое го одбил барањето за полагање на правосуден испит на сега тужителот со образложение дека не се стекнал со 300 ЕКТС кредити предвидени со членот 5 став 3 од Законот за правосудниот испит според кој испит може да полагаат лица кои се дипломирани правници што студирале според Болоњската декларација и имаат 300 кредити според европскиот кредит-трансфер систем (ЕКТС) со работа од најмалку една година на правни работи во суд, јавно обвинителство, државен правобранител, народен правобранител, адвокат, нотар и извршител.

Управниот суд, постапувајќи по тужбата на тужителот, донел пресуда со која ја одбил како неоснована. Вишиот управен суд наоѓа дека побиваната пресуда е правилна и законита.

Согласно член 5 став 1 од Законот за правосудниот испит („Сл.весник на РМ“ бр.10/2010), испит можат да полагаат лица кои се дипломирани правници со завршено четиригодишно високо образование на правни студии со работа од најмалку две години на правни работи во суд, јавно обвинителство, државен правобранител, народен правобранител, адвокат, нотар и извршител. Согласно ставот 2, испит можат да полагаат и лица кои се дипломирани правници со завршено четиригодишно високо образование на правни студии со работа од најмалку три години на правни работи во други државни органи, органи на единиците на локалната самоуправа, трговски друштва и други правни лица и здруженија на граѓани. Согласно ставот 3, испит можат да полагаат лица кои се дипломирани правници кои студирале според Болоњската декларација и имаат 300 кредити според европскиот кредит-трансфер систем (ЕКТС) со работа од најмалку една година на правни работи во суд, јавно обвинителство, државен правобранител, народен правобранител, адвокат, нотар и извршител. Согласно ставот 4, испит можат да полагаат и лица кои се дипломирани правници кои студирале според Болоњската декларација и имаат 300 кредити според европскиот кредит-трансфер систем (ЕКТС) со работа од најмалку две години на правни работи во други државни органи, органи на единиците на локалната самоуправа, трговски друштва и други правни лица и здруженија на граѓани. Согласно ставот 5, времето поминато на практика заради стручно оспособување во суд, јавно обвинителство, државен правобранител, народен правобранител, адвокат, нотар и извршител, во согласност со законот, во однос на условите за полагање на испитот се смета како време поминато на работа во тие органи.

Вишиот управен суд цени дека е правилна побиваната пресуда на Управниот суд со која е оценето дека тужениот орган врз основа на правилно утврдена фактичка состојба правилно го применил материјалното право и донел правилна и законита одлука кога со оспореното решение го одбил барањето на тужителот за полагање на правосуден испит, бидејќи истиот не ги исполнува условите пропишани со членот 5 став 3 од Законот за правосудниот испит, односно нема 300 кредити според европскиот кредит-трансфер систем (ЕКТС).

При одлучувањето Вишиот управен суд ги ценеше наводите во жалбата според кои тужениот орган погрешно го применил законските одредби, како и дека требало да го примени ставот 1 од наведениот член 5 од Законот за правосуден испит, бидејќи тужителот е дипломиран правник со завршени четиригодишни правни студии и работа од две години на правни работи во адвокатско друштво, меѓутоа најде дека се неосновани. Наведеново од причина што од списите по предметот правилно е оценето дека тужителот студирал според Болоњската декларација и има диплома за завршен прв циклус на студии со завршени четиригодишни студии со 240 кредити стекнати според Европскиот кредит-трансфер систем, односно нема 300 кредити, а ставовите 1 и 2 од членот 5 на законот не може да се применат на тужителот бидејќи се однесуваат на категоријата дипломирани правници кои не студирале според Болоњската декларација, односно студирале пред воведувањето на кредит-трансфер системот.

IV УПРЖ.бр.964/15 од 05.10.2015 година – прекршок мвр

Надлежните државни органи овластени за поведување на прекршочна постапка се должни да му предложат на сторителот на прекршокот постапка за порамнување пред да поднесат барање за прекршочна постапка.

Од образложението:

Жалбата е основана.

Со Барање бр.27.2/2561 од 21.10.2011 година на Министерството за внатрешни работи на Република Македонија, СВР Скопје Одделение за ЈРМ против сторителите Б.С. од С. и Г.Г. од С. била поведена прекршочна постапка затоа што на ден 25.09.2011 година во 08,20 часот на ул.„Н.“ бр.9 б пријавените го нарушиле јавниот ред и мир на начин што со карање, викање или непристојно однесување и дрско однесување на јавно место сториле прекршок од член 4 од Законот за прекршоците против јавниот ред и мир. Со Решение бр.17.2-9437 од 29.04.2014 година на Министерството за внатрешни работи на Република Македонија, Сектор за прекршоци, Комисија за прекршоци Скопје 2 Б. С. од С. и Г.Г. од С. биле огласени за одговорни за сторен прекршок од член 4 од Законот за прекршоците против јавниот ред и мир при што на тужителот му е изречена прекршочна санкција глоба во износ од 100 евра во денарска противвредност од 6.150,00 денари, а на сторителот Г.Г. од С. му е изречена прекршочна санкција глоба во износ од 30 евра во денарска противвредност од 1.845,00 денари. Оваа постапка пред Комисијата била спроведена откако претходно биле изготвени повеќе службени белешки за водени разговори, бил констатиран прекршокот од страна на овластено службено лице на Записник за констатиран прекршок од 25.09.2011 година.

Против Решението бр.17.2-9437 од 29.04.2014 година на Министерството за внатрешни работи на Република Македонија, Сектор за прекршоци, Комисија за прекршоци Скопје 2, тужителот Б.С. од С. поднел тужба до Управниот суд кој со Пресуда УПР.бр.3215/2014 од 29.10.2014 година ја одбил тужбата како неоснована.

Вишиот управен суд најде дека пресудата на Управниот суд е неправилна и незаконита.

Согласно член 46 став 1 од Законот за прекршоците („Службен весник на Република Македонија“ број 62/2006) целта на постапката за порамнување и посредување е постигнување на согласност на сторителите на прекршоци и надлежните органи за отстранување на штетните последици на сторениот прекршок и спречување на повторно вршење на прекршоци и поради тоа избегнување водење на прекршочна постапка пред надлежниот суд, одосно прекршочниот орган. Според став 2 од истиот член надлежните државни органи овластени за поведување на прекршочна постапка се должни да му предложат на сторителот на прекршокот постапка за порамнување пред да поднесат барање за прекршочна постапка. Судот, односно прекршочниот орган

по службена должност внимава дали е поведена постапка за порамнување и ако се исполнети условите од ставот 1 на овој член судот може да го врати барањето на органот или самиот да ја спроведе постапката за порамнување.

Согласно член 4 од од Законот за прекршоците против јавниот ред и мир („Службен весник на Република Македонија број 66/2007) Кој на јавно место со карање, викање или непристојно и дрско однесување го нарушува јавниот ред и мир ќе му се изрече глоба во износ од 100 до 400 евра во денарска противвредност.

Вишиот управен суд смета Управниот суд со обжалената пресуда неправилно утврдил дека тужениот орган по правилно спроведена прекршочна постапка донел законито решение со кое го огласил тужителот Богоја Стефановски од Скопје за одговорен за прекршок од член 4 од Законот за прекршоците против јавниот ред и мир. Судот смета дека органите на управата направиле суштествени повреди на одредбите од член 46 став 1 од Законот за прекршоците кога на сторителите на прекршокот не им понудиле постапка за порамнување, а на што судот внимава по службена должност. Ценејќи ги наведените законски одредби, Вишиот управен суд наоѓа дека Управниот суд погрешил кога го прифатил оспореното решение како законито. Имено, кон списите нема приложено докази од кои неспорно би се утврдило дека е понудена постапка за порамнување на сторителите, со оглед на расположливите докази доставени од тужениот орган. Вишиот управен суд упатува на потребата при повторно постапување тужениот орган да ги има во предвид укажувањата на судот дадени во оваа пресудата, да ги има во предвид одредбите од член 46 од Законот за прекршоците и да донесе правилна и законита одлука.

V – УЖ-1 бр.299/2014 од 04.09.2015 година – денационализација

Предмет на денационализацијата може да биде и имот кој бил отстапен на државата со Решение за прифаќање на подароци од Министерскиот совет, а по предлог на Преседателството на Народната Влада на Македонија од 09.07.1945 година во смисла на одредбата член 3 став 2 од Законот за денационализација, бидејќи се работи за имот за кој може да се смета дека изјавата на волја е дадена под присила и закана од причина што овој имот со влегување во сила на Законот за национализација на приватни стопански претпријатија во декември 1946 и така ќе бил национализиран, односно одземен од правниот претходник на барателите во постапката за денационализација.

Од образложението:

Вишиот управен суд смета дека се основани наводите во жалбата на тужителот дека во конкретниот случај тужениот орган и Управниот суд при одлучувањето за барањето за денационализација на барателите погрешно го примениле материјалното право, односно погрешно ги примениле одредбите од Законот за денационализација и погрешно сметале дека недвижниот имот кој бил предмет на денационализацијата не бил присилно одземен од страна на државата, туку дека се работи за подарок како изјава на волја на правниот претходник, односно поранешен сопственик за отстапување на имотот на

државата. Имено, одредбата од член 3 став 2 од Законот за денационализација ги предвидува случаите кога еден имот, иако е отстапен со изјава на волја, може да биде предмет на денационализацијата, во услови кога таквата изјава е дадена под закана и присилба при што законодавецот точно го определува како видот на имотот, така и времето до кога истиот можел да биде даден за да може да се примени оваа одредба. Смеслата на оваа одредба за чија примена не се бара докажување на присилбата и заканата во судска постапка, туку се претпоставува дека изјавата е дадена со закана и присила, е подведување на случаите во кои определен имот до определено време и во случај да не бил отстапен со изјава на волја од сопственикот и така ќе бил одземен во корист на државата со стапување во сила на присилните прописи од членот 1-а на Законот за денационализација. Во однос на стопанските објекти одредбата се применува на објектите отстапени во корист на државата до влегување во сила на Законот за национализација на приватни стопански претпријатија (Објавен во „Службен лист на ФНРЈ“ бр.98/46 на 06 декември 1946 година). Притоа за одземањето на овој имот како доказ служи исправата односно актот за прифаќање на отстапените имоти од страна на Владата на Република Македонија.

Во оваа смисла во услови кога од правниот претходник на барателите во постапката за денационализација со Решение за прифаќање на овој имот од Министерскиот совет, а по предлог на Преседателството на Народната Влада на Македонија од 09.07.1945 година бил отстапен имотот 1/4 идеален дел од мелницата Македонија во Куманово, а овој имот со влегување во сила на Законот за национализација на приватни стопански претпријатија во декември 1946 и така ќе бил национализиран, односно одземен од причина што предмет на национализацијата биле и стопанските претпријатија и објекти од мелничката индустрија, индустријата на тестенини и преработувачката на брашно, тужениот орган требало да ја примени одредбата од член 3 став 2 од Законот за денационализација, бидејќи се работи за имот за кој се смета дека изјавата на волја е дадена под присила и закана и кој согласно оваа одредба може да биде предмет на денационализацијата ако се исполнети условите кои ги предвидува Законот за денационализација.

VI – УЖ-1 бр.700/2015 од 07.10.2015 година- денационализација

Новите докази обезбедени од страна на Државниот правобранител по правосилноста на решението за денационализација, а кои се однесуваат на фактот дали на правниот претходник на барателите во постапката за денационализација му бил исплатен надомест за одземениот имот не можат да бидат причина за огласување на решението за денационализација според одредбата од член 267 став 1 точка 5 од Законот за општата управна постапка, за ништовно

Од образложението:

Ако се има во предвид дека огласувањето за ништовно на едно правосилно решение е предвидено за најтешките случаи на незаконитост на едно решение кое како такво не треба да постои во правниот промет, користењето на овој институт во управната постапка е дозволен само од

причините наведени во член 267 од Законот за општата управна постапка. Притоа одредбата од член 267 став 1 точка 5 од истиот закон претпоставува дека во материјалниот закон, односно во Законот за денационализација во конкретниот случај е предвидена изречна законска одредба со која определена неправилност на решението може да доведе, односно е причина за негова ништовност. Од една страна Законот за денационализација не содржи ваква изречна одредба која определена неправилност на решението за денационализација ја предвидува како причина за негово огласување за ништовно, а од друга страна истиот закон ја исклучува можноста за користење на вонредното правно средство повторувања на управната постапка. Во ситуација кога Државниот правобранител кој бил учесник и странка во постапката за денационализација во која било донесено правосилното решение за денационализација за кое барал негово огласување за ништовно, по правосилноста на решението обезбедил нови докази кои се однесувале на фактот дали во конкретниот случај на правниот претходник на барателите им бил исплатен надомест за одземениот имот во управната постапка, овие нови докази под претпоставка да се исполнети условите од Законот за општата управна постапка можеле во управна постапка да бидат причина за повторување на постапката, што е исклучено во постапката за денационализација, меѓутоа во никој случај не можат да доведат до огласување на едно правосилно решение за ништовно според одредбата од член 267 став 1 точка 5 од Законот за општата управна постапка, бидејќи не се исполнети условите предвидени со оваа одредба.

Ако се има во предвид дека огласувањето за ништовно на едно правосилно решение е предвидено за најтешките случаи на незаконитост на едно решение кое како такво не треба да постои во правниот промет, користењето на овој институт во управната постапка е дозволен само од причините наведени во член 267 од Законот за општата управна постапка. Притоа одредбата од член 267 став 1 точка 5 од истиот закон значи дека во материјалниот закон, односно во Законот за денационализација во конкретниот случај е предвидена изречна законска одредба со која определена неправилност на решението може да доведе, односно е причина за негова ништовност. Од една страна Законот за денационализација не содржи ваква изречна одредба која определена неправилност на решението за денационализација ја предвидува како причина за негово огласување за ништовно, а од друга страна истиот закон ја исклучува можноста за користење на вонредното правно средство повторувања на управната постапка. Во ситуација кога Државниот правобранител кој бил учесник и странка во постапката за денационализација во која било донесено правосилното решение за денационализација за кое барал негово огласување за ништовно, по правосилноста на решението обезбедил нови докази кои се однесувале на фактот дали во конкретниот случај на правниот претходник на барателите им бил исплатен надомест за одземениот имот во управната постапка, овие нови докази под претпоставка да се исполнети условите од Законот за општата управна постапка можеле во управна постапка да бидат причина за повторување на постапката, што е исклучено во постапката за денационализација, меѓутоа во никој случај не можат да доведат до огласување на едно правосилно решение за ништовно според одредбата од член 267 став 1 точка 5 од Законот за општата управна постапка, бидејќи не се

исполнети условите предвидени со оваа одредба.

VII УЖ-1.бр. 441/2015 од 20.08.2015 година – денационализација

По поднесените барања за денационализација во постапка за денационализација по барања поднесени од старешините на верските објекти на верските заедници во Република Македонија доставата на одлуките донесени во постапката треба да се изврши до подносителот наведен во обрзецот од Барањето за денационализација, а не до Архиепископски управен одбор на Македонската православна црква затоа што согласно организацијата на Македонската православна црква, во надлежност на Архиепископскиот управен одбор е да ги одобрува и усвојува пресметките за приходи и расходи на неговите потчинети тела и да ги усвојува завршните сметки, додека секоја епархија има свои самоуправни тела кои имаат свои надлежности дефинирани во уставот на МПЦ.

Од образложението:

Управниот суд со решението У-2.бр.884/2012 од 19.06.2014 година тужбата на тужителот МПЦ Преспанско пелагонијска Епархија, Митрополија Битола, Манастир Св.Јован село Слепче, изјавена преку полномошникот Александар Прчевски, адвокат од Битола, против делумното решение на Министерот за финансии - Комисија за одлучување по барањата за денационализација поднесени од старешините на верските објекти на верските заедници во Република Македонија 2 со седиште во Скопје, Дн.бр.19-385/07-2 од 29.02.2012 година, ја отфрлил како ненавремена.

Жалбата е основана.

Видно од списите по предметот - Образците од поднесените барања за денационализација заведени под ДН.бр.19-385/2 од 19.12.2007 година; ДН.бр.19-385/2 од 19.12.2007 година; ДН.бр.19-384/2 од 19.12.2007 година; ДН.бр.19-61/1 од 07.05.2005 година; ДН.бр.19-388/07 од 19.12.2007 година; ДН.бр.19-389/07 од 19.12.2007 година; ДН.бр.19-390/07 од 19.12.2007 година; ДН.бр.19-396/2 од 20.12.2007 година; ДН.бр.19-397/2 од 20.12.2007 година; ДН.бр.19-398/07 од 20.12.2007 година; ДН.бр.19-399/07 од 20.12.2007 година; ДН.бр.402/07 од 20.12.2007 година и ДН.бр.19-403/07 од 20.12.2007 година; по кои е одлучено да се спојат во една постапка, како барател во постапката за денационализација се јавила МПЦ Преспанско пелагонијска Епархија, Митрополија Битола, Манастир Св.Јован село Слепче, преку јеромонах Серафим Јончевски, заверени со печат на именуваниот подносител, со барање за враќање во сопственост на недвижен имот - земјоделско земјиште во вкупна површина од 157.621м² во КО Слепче. Со делумното решение под точка 4 од диспозитивот барањето било одбиено, како неосновано и овој дел од истото решение е оспорено со тужбата за управен спор.

Примерок од оспореното решение, видно од списите по предметот-

Доставница, било доставено до Македонска православна црква - Архиепископски управен одбор - Илија Орачки и приемот е потврдено со потпис на 15.05.2015 година.

Сега тужителот со тужба за управен спор поднесена со препорачана пратка на ден 03.08.2012 година, кој ден се смета како ден на предавање во судот, согласно член 21 став 1 од Законот за управните спорови, го оспорил погоре цитираното решение во делот под став 4 од диспозитивот, со предлог во оспорениот дел делумното решение да се поништи.

Управниот суд постапувајќи по тужбата го донел сега побиваното решение со кое тужбата ја отфрлил како ненавремена, повикувајќи се на одредбите од член 20 став 1 и 26 став точка 1 од Законот за управните спорови.

Вишиот управен суд најде дека при донесувањето на обжаленото решение Управниот суд сторил суштествена повреда на одредбите на постапката од член 42-г став 2 точка 5 и 8 од Законот за управните спорови, затоа што со незаконито постапување од страна на органот на управата кое се состои во пропуштање на доставување на решението до подносителот на барањето во постапката за денационализација на истиот му било оневозможено навремено да поднесе тужба за управен спор. Имено, во жалбата на тужителот основано се укажува дека доставата на оспореното решение не била извршена на подносителот на барањето со што не му била дадена можност навремено да поднесе тужба за управен спор. Наведеното, од причина што како подносител на наведените барања за денационализација се јавува МПЦ Преспанско пелагонијска Епархија, Митрополија Битола, Манастир Св.Јован село Слечко, преку јеромонах Серафим Јончевски, заверени со печат на именуваниот подносител, додека доставата на оспореното решение, видно од списите по предметот - Доставница, била извршена до Македонска православна црква - Архиепископски управен одбор - Илија Орачки. Согласно организацијата на Македонската православна црква, во надлежност на Архиепископскиот управен одбор е да ги одобрува и усвојува пресметките за приходи и расходи на неговите потчинети тела и да ги усвојува завршните сметки, додека секоја епархија има свои самоуправни тела кои имаат свои надлежности дефинирани во уставот на МПЦ.

При ваква состојба и фактот дека примерок од првостепеното решение не бил доставен до подносителот на барањето, недвосмислено произлегува дека истиот немал можност да се запознае со содржината на решението на првостепениот орган, ниту пак да поднесе тужба до Управниот суд, па оттаму погрешно е постапено кога тужбата во однос на тужителот е отфрлена како ненавремена.

Имајќи ги предвид наведените причини следуваше овој суд постапувајќи по жалбата на тужителот истата да ја уважи и предметот го врати на повторно постапување при кое пред се ќе биде потребно да се цени дека доставата на оспореното решение не била извршена до подносителот на барањето, а потоа да се одлучи за нејзината основаност имајќи ги предвид констатациите на овој суд во однос на спроведената постапка за достава од органот на управата.

Поради наведеното Вишиот управен суд, согласно член 370 став 1 точка 3 од Законот за парничната постапка, одлучи како во изреката на решението.

СПЕЦИЈАЛИЗИРАН СУДСКИ ОДДЕЛ ЗА ПЕНЗИИ, ПРАВА ОД ПЕНЗИСКО И ИНВАЛИДСКО ОСИГУРУВАЊЕ И ДРУГИ ПРАВА

ИУЖ-2.бр.247/15 од 23.09.2015 година– социјална парична помош

Носителот на правото на социјална парична помош кој во текот на користење на правото оствари приход или членовите на домаќинството, должен е да ги пријави до надлежниот Центар со прилагање на документи за оставерени приходи. Тоа што дополнително остварените приходи се реализирани преку сметка не го ослободува од обврсата за пријавување на дополнителните приходи.

Од Образложението:

Жалбата е основана.

Првостепениот орган ЈУ Меѓуопштински центар за социјална работа, С.-Чаир со Решение УП.бр.3525-1496 од 24.11.2011 година го прекинал правото на користење на социјална парична помош за тужителот од С., бидејќи во 2009 година остварил вкупен приход од 77.784,00 денари, а истиот не бил пријавен.

Со оспореното решение на Министерството за труд и социјална политика бр.10-1390/2012 од 04.05.2012 година жалбата на од С. изјавена против првостепеното решение е одбиена како неоснована, а согласно член 240 став 1 од Законот за општата управна постапка. Управниот суд со побиваната Пресуда У-4.бр.1061/2012 од 11.11.2013 година ја уважил тужбата на тужителот од С. и го поништил решението на Министерот за труд и социјална политика бр.10-1390/2012 од 04.05.2012 година. Притоа утврдил дека со првостепеното решение УП.бр.3525-1496 од 24.11.2011 година, е прекинато правото на користење на социјална парична помош за домаќинството на тужителот затоа што не пријавил дека остварил приход во износ од 77.784,00 денари во времето кога користел помош, како и тоа дека со ова решение го задолжил тужителот да ги врати исплатените средства. Исто така Управниот суд оценил дека не се приложени докази од кои ќе се утврди дека центарот го повикал корисникот на правото на социјална парична помош да се спогодат за износот и начинот и рокот за враќање на примените средства. Со оглед на ова утврдување Управниот суд оценил дека во случајот се јавува потреба за повторно постапување и одлучување од причина што со управен акт не може да се задолжи тужителот да ги врати примените средства исплатени на име социјална парична помош. Со оглед на ваквото утврдување Управниот суд ја уважил тужбата на тужителот и го поништил оспореното решение.

По наоѓање на Вишиот управен суд побиваната пресуда е неправилна и незаконита.

Во конкретниот случај од увидот во списите на предметот поточно од решението на првостепениот орган УП.бр.3525-1496 од 24.11.2011 година со кое е прекратено правото на користење на социјална парична помош за тужителот во доспозитивот на ова решение не е никаде наведено задолжување да ги врати средствата, а дотолку повеќе што и во образложението на ова решение е наведено само дека според списокот од УЈП на корисниците на социјална парична помош кои оствариле приход во 2009 година, на страна 88 било регистрирано лицето Екрем Бајрами од С. кое остварило приход во таа година во износ од 77.784,00 денари. Со оглед на ова утврдување првостепениот орган се повикал на одредбата од член 53 и член 190 од Законот за социјална заштита како и членот 209, 210 и 211 од истиот закон со тоа што ниту не е наведен вкупниот износ на примените парични средства на име на социјална парична помош кој треба да се врати, туку напротив се констатира да за периодот од 01.01.2009 година заклучно со 31.07.2011 година, остварил вкупен приход од 77.784,00 денари, а притоа и користел социјална парична помош.

Вишиот управен суд најде дека неспорен е релевантниот факт да тужителот остварил вкупен приход од 77.784,00 денари во текот на 2009 година, а дотолку повеќе што самиот во тужбата наведува дека овој приход потекнува од повремени ангажмани преку Македонска авторска агенција каде по основ на договор за дело бил ангажиран да работи и го остварил наведениот приход. Наведениот приход бил остварен преку банкарска сметка па оттука тужителот-жалителот сметал дека не бил скриен. Меѓутоа во случајот не престанува обврската на корисникот на правото на социјална парична помош да во текот на користење на правото доколку оствари приход за себе и членовите на домаќинството да ги пријави во центарот. Впрочем оваа обврска произлегува и од членот 3 од Правилникот за начинот на утврдување на состојбата на приходите, имотот и имотните права на носителот на правото и потребната документација за остварување и користење на правото на социјална парична помош („Службен весник на Република Македонија“ број 54/2013), каде во ставот 1 од овој член е предвидено: во текот на користење на правото на социјална парична помош носителот на правото ја потврдува состојбата на приходите за себе и членовите на домаќинството со доставување на документи за приходите на домаќинството тримесечно.

Во случајот не е спорно дека тужителот горенаведениот приход го остварил, а истиот не го пријавил. Оттука, Вишиот управен суд најде да од страна на органите во постапката правилно е утврдена фактичката состојба и правилно е применето материјалното право по претходно правилно спроведена постапка.

II УЖ-2.бр.339/15 од 02.09.2015 година– додаток на трето дете

Родителски додаток за трето дете остварува мајката која барањето го поднела најдоцна во рок од 3 месеци од раѓање на детето, а со што ги исполнува условите предвидени како во одредбата од членот 33 од Законот за измени и дополнувања на Законот за заштита на децата.

Од Образложението:

Жалбата е неоснована.

Во управната постапка по предметот со решение на првостепениот орган ЈУ Меѓуопштински центар за социјална работа во С. бр.07-361-361 од 30.04.2012 година, е одбиено барањето на с.Б., С., за остварување право на родителски додаток за трето дете родено на 11.09.2011 година. Барањето го поднела на ден 30.04.2012 година. Со наведеното дејствие истата не ги исполнувала условите од член 8 став 2 од Правилникот за поблиските услови, критериуми и начин на остварување на правото на еднократна парична помош и правото на родителски додаток за дете, односно барањето за остварување на родителски додаток за трето дете со потребната целокупна документација до органот се доставува најдоцна до наполнети три месеци живот на детето по неговото раѓање.

Второстепениот орган Министерството за труд и социјална политика со Решение Уп.бр.11-58/12 од 22.05.2012 година ја одбил како неоснована жалбата на барателката изјавена против првостепеното решение со образложение дека првостепениот орган правилно постапил кога не и признал родителски додаток за трето родено дете.

Управниот суд, со побиваната пресуда заклучил дека органите во управната постапка правилно постапиле кога го одбиле барањето на тужителката за остварување право на родителски додаток за трето родено дете, затоа што не ги исполнила условите од Законот и Правилникот. По наоѓање на Вишиот управен суд, а видно од приложените списи во предметот, одлуката на Управниот суд е правилна и законита.

Согласно член 33 од Законот за измена и дополнување на Законот за заштита на децата („Службен весник на Република Македонија“ број 83/09 од 30.07.2009), барањето за остварување на родителски додаток за дете со потребна документација се поднесува најдоцна до наполнети 3 месеци живот на детето и правото се остварува од месецот од кој настанало раѓањето на детето.

Согласно член 26 став 2 од овој закон, правото на родителски додаток го остварува мајката која е државјанин на Република Македонија, со постојано место на живеење во Република Македонија последните 3 години пред поднесувањето на барањето. Согласно член 8 став 2 од Правилникот за поблиските услови, критериумите и начин на остварување на правото на еднократна парична помош за новороденче и на правото на родителски додаток („Службен весник на Република Македонија“ број 163/08 и 34/09), барањето за остварување на право на родителски додаток за дете со потребна документација се поднесува најдоцна до наполнети 3 месеци живот на детето и правото на родителскиот додаток за дете се остварува од месецот во кој настанало раѓањето на детето.

Имено, видно од списите во предметот, тужителката од с.Б., С., до ЈУ

Меѓуопштински центар за социјална работа С. на ден 30.04.2012 година поднела барање за остварување право на родителски додаток за трето родено дете (Јован роден на 11.09.2011 година). Датата на поднесеното барање се гледа од приемниот штембил на првостепениот орган каде е означено 30.04.2012 година. Со барањето е приложена и потребната документација. Првостепениот орган постапувајќи по барањето на барателката не и признал право на родителски додаток за трето дете од причини што барањето е поднесено по истекот на рокот од 3 месеци живот на детето.

Вишиот управен суд, ги ценеше жалбените наводи дека од страна на барателката било сочекано да добие уверение за државјанство кое го добила на ден 25.04.2012 година и веднаш на 30.04.2012 година поднела барање за остварување родителски додаток за трето дете. Но овие наводи не беа причина за донесување на поинаква одлука затоа што одредбата од членот 33 од Законот за измена и дополнување на Законот за заштита на децата, јасно и прецизно е наведено дека правото на остварувањето на родителскиот додаток за трето дете со потребна документација се поднесува најдоцна до 3 месеци живот на детето и правото се остварува од месецот кога е раѓањето на детето. Имено во конкретниот случај барателката не постапила согласно Законот за заштита на децата и член 8 став 2 од Правилникот, односно барањето не го поднела до првостепениот орган согласно рокот предвиден во одредбата од Законот и правилникот, истата го поднела по истекот на законски предвидениот рок, по што и не ги исполнила условите од Законот и Правилникот за остварување на бараното право.

Со оглед на ваквата состојба Вишиот управен суд одлучи дека одлуката на Управниот суд У-4.бр.922/2012 од 11.11.2013 година е правилна и законита, од причини што со истата не е повреден законот на штета на тужителката.

III – УЖ-2 бр. 376/2015 од 17.08.2015 година – постојана парична помош

За да се смета дека некој корисник има имот и имотни права од кои може да се издржува, по однос на површината на обработливото земјиште во сопственост или под закуп или со договор за користење на земјоделско земјиште на плодоуживање, односно дали поседува површина поголема од 7.000 м², треба да се утврди дали земјиштето е распоредено во 1, 2 и 3 катастарска класа. Доколку земјиштето е со пониска класа, треба да се пресмета дали процентуално добиената површина ја надминува погоренаведената.

Од образложението:

Со оспореното решение тужениот орган го потврдил првостепеното решение со кое е одбиено барањето за остварување на постојана парична помош, со образложение дека сопругата на барателот поседувала обработливо земјиште над дозволения лимит, предвиден во Правилникот за начинот за остварување на постојана парична помош.

Управниот суд, одлучувајќи по тужбата на тужителот поднесена против решението на Министерството за труд и социјална политика бр.10-5589/2013 од

22.11.2013 година, донел пресуда со која истото го поништил и предметот го вратил на повторно одлучување.

Жалбата е неоснована.

Од списите по предметот произлегува дека Управниот суд оценил дека органите при одлучувањето неправилно го примениле материјалното право кога при одлучувањето утврдиле дека семејството на барателот поседува по имотен лист обработливо земјиште над 7000 м², со што го надминува законски дозволения лимит за остварување на ова право. Вишиот управен суд оценил дека побиваната пресуда на Управниот суд е законита. Согласно член 57 од Законот за социјална заштита („Службен весник на Република Македонија“ број 79/09), право на постојана парична помош има лице неспособно за работа и материјално необезбедено, кое не може да обезбеди средства за својата егзистенција врз основа на други прописи. Согласно член 58 став 1 точка 1 од истиот закон Неспособно за работа, во смисла на овој закон, се смета лице: - со умерени, тешки и длабоки пречки во менталниот развој и лице со комбинирани и други пречки во развојот, кое заради степенот на попреченоста не може да се стекне со образование, како и лице со телесна попреченост, поради која е неспособно за работа. Согласно член 62 од истиот закон, право на постојана парична помош не може да оствари лице кое: - може само да се издржува, ако може да остварува приходи со продажба или со давање во закуп на имот кој тој и членовите на неговото семејство не го користат, за задоволување на минимална егзистенција, - не побарало издржување од лицето кое е должно да го издржува врз основа на Законот за семејството, освен ако центарот за социјална работа утврди дека лицето кое според Законот е должно да го издржува би останало без минимум средства за егзистенција, пониски од висината на постојаната парична помош утврдена со овој закон, - ако има склучен договор за доживотна издршка, а не покренало постапка за раскинување на тој договор и - може да обезбеди издржување по друга основа.

Согласно член 3 став 1 точка 5 од Правилникот за начинот за остварување на правото на постојана парична помош како имот и имотни права од кој корисникот на правото на постојана парична помош може да се издржува, се смета обработливо земјиште во сопственост или под закуп или со договор за користење на земјоделско земјиште на плодоуживање, со површина поголема од 7.000 м², распоредено во 1, 2 и 3 катастарска класа. Имајќи ги во предвид цитираните законски одредби, Вишиот управен суд смета дека Управниот суд правилно го поништил оспореното решение, бидејќи тужениот орган го утврдил само фактот дека имотот на сопругатана барателот, по имотен лист надминува 7000 м². Притоа, не било утврдено колкав е тој дел, ниту во која класа спаѓа истиот, односно дали семејството на тужителот располага со земјиште од 1-ва, 2-ра и 3-та класа, поголемо од 7.000 м². Исто така, не утврдил колкава површина од конкретната класа на земјиштето, кога би се пресметала според класата, би го дала дозволения лимит на обработливо земјиште.

При ваква состојба на работите, Вишиот управен суд најде дека за да се смета дека некој корисник има имот и имотни права од кои може да се издржува, треба да се пресмета површината на обработливото земјиште во сопственост

или под закуп или со договор за користење на земјоделско земјиште на плодуюживање, со површина поголема од 7.000 м², распоредено во 1, 2 и 3 катастарска класа. Доколку земјиштето е со пониска класа, треба да се пресмета дали така добиената површина ја надминува погоренаведената.

IV УЖ-2бр.322/2015 од 17.08.2015 година – социјална парична помош

Центарот за социјална работа не може да ги бара неосновано примените средства по основ на социјална помош пред да го повика корисникот на истата да се спогодат за износот начинот и рокот за враќање на примените средства.

Од образложението:

Управниот суд одлучувајќи по тужбата на тужителот поднесена против Решението на Министерот за труд и социјална политика бр. 10-6156/2012 од 24.07.2012 година, со пресуда го поништил и предметот го вратил на повторно разгледување и одлучување.

Жалбата е неоснована.

Управниот суд утврдил дека со оспореното решение е потврдено првостепеното решение на Центар за социјална работа, со кое во диспозитивот се бара враќање на неосновано примени средства во конкретен износ, што го оценил како незаконито од причина што тоа не е во согласност одредбите од Законот за социјална заштита. Вишиот управен суд оцени дека побиваната пресуда на Управниот суд е законита. Согласно член 209 од истиот закон, корисникот, кој со решение на центарот остварил право на сместување во згрижувачко семејство, право од институционална заштита, право на постојана парична помош, право на социјална парична помош и право на паричен надоместок за помош и нега од друго лице и право на надоместок на плата за скратено работно време поради нега на дете со телесни или ментални пречки во развојот, согласно со овој закон, е должен да ги врати примените средства и да ја надомести штетата, ако:-врз основа на нецелосни или неточни податоци, за кои знаел или морал да знае дека се нецелосни или неточни, односно на друг противправен начин остварил право од социјална заштита на кое немал право според одредбите на овој закон или правото го остварил во повисок износ од износот што му следува за конкретното право согласно со закон, - правото од социјална заштита го остварил поради тоа што без оправдани причини не пријавил промена која влијае на престанокот или висината на правото, односно на висината на учеството во трошоците за сместување во установа или згрижувачко семејство, а знаел или морал да знае за таа промена и со отуѓување на својот имот се довел во состојба да може да оствари право од социјална заштита или имотот го отуѓил за време на користењето на правото.

Согласно член 213 од истиот закон, центарот кога ќе утврди дека корисникот остварил право од социјална заштита на начин утврден во членот 209 од овој закон, ќе донесе решение со кое на корисникот ќе му престане правото од социјална заштита. Кога решението на центарот со кое на

корисникот му престанува правото од социјална заштита ќе стане конечно, центарот ќе го повика корисникот на правото од социјална заштита да се спогодат за износот, начинот и рокот за враќање на примените средства, како и за висината на причинетата штета која тој треба да ја надомести. Ако корисникот на правото од социјална заштита и центарот не се спогодат, центарот ќе поднесе тужба до надлежниот суд за враќање на примените средства и правото на надоместок на штета. Имајќи ги во предвид погоре цитираните законски одредби Управниот суд правилно го поништил оспореното решение. Овој суд го ценеше жалбениот навод дека органите правилно го примениле материјалното право, но истиот го одби како неоснован. Ова од причини што на корисникот на правото - сега тужителот, не му била понудена постапка за спогодување на начин на кој недовосмислено ќе му се укаже дека има можност да се спогоди за износот, начинот и рокот за враќање на примените средства. Тоа што органот навел во изреката на решението дека неосновано примениот износ треба да го врати согласно член 209 од Законот за социјална заштита, без притоа во образложението на решението да ја наведе содржината на оваа законска одредба, го прави за странката нејасен начинот на кој таа има законска можност да ја исполни оваа обврска.

ВУЖВМ-2.бр.1/2015 од 14.09.2015 година –права по основ на невработеност

Со решение на Управниот суд ново поднесеното барање за временна мерка е одбиено како неосновано, со образложението дека тужителот веќе имал поднесено барање за временна мерка по која истиот суд постапувал по предмет заведен под друг број, но во врска со истата тужба. По ново поднесеното барање за донесување временна мерка со која се бара одлагање на извршувањето на решение на Агенцијата за вработување на Република Македонија- Центар за вработување на град Скопје, донесено е решение со кое барањето се одбива со образложение дека во ново поднесеното барање се истакнати истите причини од кои и претходно било поднесено барањето, но не биле приложени нови докази кои би укажувале на изменети околности и услови во поткрепа на наводите од нов поднесеното барање.

Барање за одржување јавна усна расправа пред Вишиот управен суд во постапката по жалба против решение на првостепен суд е неосновано затоа што во жалбена постапка по решение е исклучено одржување на расправа пред второстепениот суд.

Од образложението:

Со Решение Бр.10231/2014/24-0302 од 28.11.2014 година донесено од страна на Агенцијата за вработување на Република Македонија- Центар за вработување на град Скопје, тужителот е избришан од евиденцијата на невработени поради ненавремено јавување.

Управниот суд со решение У-5.бр.892/2015 од 21.07.2015 година, барањето на тужителот В.У. од С., за донесување временна мерка со која ќе се одложи извршувањето на Решението на Агенцијата за вработување на

Република Македонија - Центар за вработување на град Скопје, бр10231/2014/24-0302 од 28.11.2014 година, е одбиено како неосновано.

Жалбата е неоснована.

Во конкретниот случај овој суд, по извршениот увид во списите по предметот на Управниот суд утврди дека тужителот поднел тужба за управен спор против решението на Министерство за труд и социјална политика број 08-6037 од 10.02.2015 година, а воедно и предлог за издавање на временна мерка со која ќе се одложи извршувањето на Решението Бр.10231/2014/24-0302 од 28.11.2014 година донесено од страна на Агенцијата за вработување на Република Македонија- Центар за вработување на град Скопје, со кое тужителот е избришан од евиденцијата на невработени поради ненавремено јавување, со барање за стекнување со статус како пред да биде избришан од истата. Како причина за поднесување на тужбата е наведено дека тужителот поради здравствени проблеми не бил во можност да се јави во Агенцијата во закажаниот термин, во прилог на кои наводи приложил копија од извештајот од специјалист по оториноларингологија, а како причина за поднесување на барањето за издавање на временна мерка е наведено дека со извршувањето на решението за негово бришење од евиденцијата на невработени лица ќе ја изгуби можноста да биде вклучен во проектите и мерките за вработување кои ги спроведува Владата на РМ.

Со побиваното решение барањето за временна мерка е одбиено како неосновано, а во образложението на решението е наведено дека сега тужителот веќе имал поднесено барање за временна мерка по која Управниот суд постапувал по предметот У-5.бр.650/2015 од 20.05.2015 година, кое од страна на тужителот било обжалено и по жалбата било донесено решение од страна на Вишиот управен суд под УЖВМ-3 бр. 27/2015 од 25.06.2015 година со кое жалбата била одбиена како неоснована.

Управниот суд, одлучувајќи по ново поднесеното барање за донесување временна мерка со која се бара одлагање на извршувањето на наведеното решение на Агенцијата, го донел сега побиваното решение со кое повторно го одбил барањето со образложение дека во ново поднесеното барање се истакнати истите причини од кои и претходно било поднесено барањето, но не биле приложени нови докази кои би укажувале на изменети околности и услови во поткрепа на наводите дека со извршувањето на решението би претрпел ненадоместлива штета која тешко би можела да се поправи, како и дека тоа не би било спротивно на јавниот интерес. Во образложението на решението, судот се повикал на одредбите од член 14 и 15 од Законот за управните спорови.

Според член 14 став 1 од Законот за управните спорови („Службен весник на Република Македонија“ број 62/2006 и 150/2010 од 18.11.2010 година), тужбата по правило не го спречува извршувањето на управниот акт против кој е поднесена, а според ставот 2 на овој член, по барање на тужителот- кога извршувањето на управниот акт би му нанело штета која тешко би можела да се поправи, а одлагањето на извршувањето не му е спротивно на јавниот интерес, ниту со одлагањето би и се нанело поголема ненадоместлива штета на спротивната страна, органот чиј акт се извршува може да го одложи

извршувањето. Во ставот 4 на истиот член е предвидено дека органот од ставот 2 може и од други причини да го одложи извршувањето на оспорениот акт до конечната судска одлука, ако тоа го дозволува јавниот интерес.

Согласно член 15 став 1 од Законот за управните спорови, ако надлежниот орган што го донел управниот акт од членот 14 на овој закон пристапи кон извршувањето на актот до донесувањето на одлуката на судот, тужителот може да бара судот да донесе временна мерка за одлагање на извршувањето на управниот акт. Согласно став 2 од истиот член, тужителот може да бара донесување на временна мерка и за времено уредување на состојбата во однос на спорниот правен однос ако тоа уредување, пред се, кај правните односи кои траат се покаже за потребно за да се избегнат потешки штетни последици или насилство што се заканува.

Според овој суд, правилно е стојалиштето на Управниот суд дека не се исполнети условите за издавање на временна мерка, од причина што тужителот не сторил веројатно дека со извршувањето на управниот акт би му се нанела штета која тешко би можела да се надомести и дека одлагањето на извршувањето не му е спротивно на јавниот интерес, кои услови е потребно кумулативно да се исполнети.

Имајќи го предвид наведеното, Вишиот управен суд одлучувајќи по жалбата најде дека Управниот суд донел законита одлука.

Судот ги ценеше наводите на тужителот истакнати во жалбата во кои укажува дека неговото барање е основано, затоа што доколку истото не се уважи во иднина би трпел штета која тешко би можела да се надомести, тој бил активен барател на работа со намера да учествува во Проектот на Владата на РМ за вработување, меѓутоа имајќи го предвид погоре наведеното оцени дека истите не се од влијание за донесување на поинаква одлука.

При одлучувањето по жалбата овој суд го ценеше и барањето за одржување на усна јавна расправа, меѓутоа смета дека во конкретниот случај за тоа не се исполнети условите, имајќи ја предвид содржината на одредбата од член 42-е став 1 и 2 од Законот за управни спорови, како и одредбата од член 371 од Законот за парничната постапка на чија примена упатува член 7-а од Законот за управните спорови.

Имено, согласно член 42-е став 1 и 2 од Законот за управни спорови, Вишиот управен суд по жалба по правило одлучува без расправа, а само кога советот ќе најде дека заради правилно утврдување на фактичката состојба е потребно да се повторат веќе изведените докази, ќе закаже расправа.

Согласно член 371 од Законот за парничната постапка, во постапката по жалба против решение согласно ќе се применуваат одредбите што важат за жалбата против пресуда, освен одредбите за одговор на жалбата и за одржување на расправа пред второстепениот суд.

**СПЕЦИЈАЛИЗИРАН СУДСКИ ОДДЕЛ ЗА ФИНАНСИСКИ, ЦАРИНСКИ,
ДАНОЧНИ И ДРУГИ ПРАВА**

I УЖ-3 бр. 841/15 од 01.10.2015 година– прекршок од областа на царини

Примена на одредбите за одмерување на глоба предвидени во Законот за прекршоци (Службен весник на Република Македонија бр.62/2006 и 51/2011) а посебно институт ублажување на глоба предвиден во член 31 од овој закон од страна на Управниот суд. Судот не може „олеснителни околности“ценети од страна на тужениот орган, а предвидени како такви во членот 25 и 39 став 1 од овој закон да ги цени повторно како „особено олеснителни околности“ и применувајќи го институтот ублажување на глоба да изврши изрекување на глоба со ублажување повеќе од една третина од минимум пропишаната глоба

Од образложението

Со оспореното решение донесено од Комисија за прекршоци при Царинска управа на Република Македонија било утврдено дека лицето е сторил на прекршок за што му е изречена глоба во износ од 500 евра во денарска противвредност од 30.750,00 која бил должен да ја плати во рок од 8 дена од првосилноста на решението. Истовремено согласно член 267 став 1 од Царинскиот закон им била изречена и посебна прекршочна мерка одземање на стоката предмет на сторениот прекршок предвидена во Царинскиот закон.

Со пресуда Управниот суд ја потврдил прекршочната одговорност на сторителите на прекршокот, како и изречената прекршочна мерка одземање на стоката предмет на сторениот прекршок, а го поништил решението во делот на изречената глоба притоа самиот одмерувајќи глоба во износ од 199 евра во денарска противвредност од 12.261,00 денари. Во образложението на пресудата првостепениот суд навел дека при одмерување на глобата во конкретниов случај ги имал во предвид износот на избегнати давачки во висина од 4.087,00 денари, како и вредноста на стоката од 17.100,00 денари, како „особено олеснителни околности“, сметајќи дека со вака одмерената глоба ќе се оствари правдата и ќе се постигнала целта на казнувањето. Според судот „глобата може да се намали и под таа третина доколку тоа го налагаат оправдани причини“.

Ваквата одлука е незаконита во делот на одмерување на глобата.

Согласно член 25 став 1, 2 и 3 од истиот закон, на сторителот на прекршок му се одмерува санкција во границите што со закон се пропишани за сторен прекршок, имајќи ги предвид прекршочната одговорност на сторителот и тежината на прекршокот. При одмерувањето на санкцијата, се имаат предвид сите околности што влијаат санкцијата да биде полесна или потешка (олеснителни и отежнителни околности), а особено: степенот на одговорност на сторителот за прекршок, побудите од кои е сторен прекршокот, јачината на загрозувањето или повредата на заштитеното добро, околностите под кои прекршокот бил сторен, поранешниот живот на сторителот, неговите лични прилики и неговото однесување по прекршокот, особено дали ја надоместил штетата. При одмерувањето на глобата, се има предвид имотната состојба на

сторителот, висината на неговата плата, другите негови примања, неговиот имот и неговите семејни обврски, кај прекршоците од областа на даноците и царините и сразмерноста на висината на неплатените давачки на кои е обврзан со закон.

Согласно член 39 став 1 од истиот закон при одмерување на санкцијата ќе се земе предвид билансот на состојбите и билансот на успехот на правното лице, висината на причинетата штета или прибавената корист, видот на дејноста и природата и тежината на извршениот прекршок.

Согласно член 31 од истиот закон, кога прекршокот е сторен под особено олеснувачки околности, а со закон е пропишана минимум глоба, глобата може да се ублажи за една третина од минимум пропишаната глоба.

Вишиот управен суд најде дека во конкретниов случај Управниот суд погрешно ги применил одредбите од Законот за прекршоци, кои се однесуваат на општите правила за одмерување на санкцијата предвидени во член 25 од овој закон, потоа одредбите кои се однесуваат на одмерување на санкцијата на правно лице- посебно членот 38 став 1, 2, 3 и 4, членот 39 став 1, а посебно погрешно го применил институтот ублажување на глоба предвиден во членот 31 од истиот закон

Имено, со Измените и дополнувањето на Законот за прекршоците објавен во Службен весник бр.51/2011 од 13.04 2011 година, кој стапува во сила осмиот ден од денот на објавувањето, а кои одредби ќе се применуваат за прекршоците сторени од денот на влегувањето во сила на овој закон се менува членот 31 од Законот за прекршоци (Службен весник бр.62/06) се предвидува дека може да се ублажи глобата за 1/3 од минимум пропишаната, но само кога прекршокот е сторен под особено олеснувачки околности.

Вишиот управен суд смета дека висината на избегнатите давачки и вредноста на стоката кои не се составен дел на битието на сторениот прекршок, односно на правната квалификација се околности кои треба да се ценат при одмерување на глобата во рамките на предвидениот законски минимум – максимум, а како е предвидено во Законот за прекршоците Ваквите олеснителни околности биле ценети од тужениот орган кој ја изрекол минимум предвидената глоба за ваков вид прекршок, па од тие причини е нејасно зошто судот овие околности ги зел повторно во предвид како „особено олеснувачки околности“ при изрекување на висината на глобата. Дотолку повеќе што од содржината на членот 31 од Законот за прекршоци произлегува дека сепак 2/3 од минимум пропишаната е минимум под кој никој не може да изрече глоба дури ни со институтот ублажување, што не е во овој случај.

ИУЖ-3 бр.681/15 од 01.10.2015 година- прекршок од областа на царини

Примена на одредбите за одмерување на глоба предвидени во Законот за прекршоци (Службен весник на Република Македонија бр.62/2006 и 51/2011) а посебно институт ублажување на глоба предвиден во член 31 од овој закон од страна на Управниот суд. Не може да се примени институт ублажување на глоба во случај кога прекршочната

одговорност на сторителите на прекршокот утврдена од органот и изречената мерка од органот судот со пресуда ја потврдува, но самиот во пресудата ја определува висината на глобата повикувајќи се на институтот ублажување на глоба, а веќе овој институт го применил органот при изрекување на глобата.

Од образложението

Со оспореното решение донесено од Комисија за прекршоци при Царинска управа на Република Македонија било утврдено дека правното лице сторил царински прекршок за што му била изречена глоба во износ од 3.334 евра во денарска противвредност од 205.407,00, а одговорното лице во правното лице сторил прекршок за што му е изречена глоба во износ од 667 евра во денарска противвредност од 41.021,00 денари, што биле должни да ја платат во рок од 8 дена од првосилноста на решението. Истовремено им била изречена и посебна прекршочна мерка одземање на стоката предмет на сторениот прекршок предвидена во Царинскиот закон.

Со пресуда Управниот суд ја потврдил прекршочната одговорност на сторителите на прекршокот, како и изречената прекршочна мерка одземање на стоката предмет на сторениот прекршок, го поништил решението во делот на изречената глоба притоа самиот одмерувајќи глоба и тоа на правното лице 289,50 евра во денарска противвредност од 17.859,00 денари, а на одговорното лице во правното лице за сторениот прекршок му изрекол глоба во износ од 144,74 евра во денарска противвредност од 8.929,00 денари. Во образложението на пресудата првостепениот суд навел дека при одмерување на глобата во конкретниов случај утврдил постоење на особено олеснителни околности, сметајќи дека со вака одмерените глоби ќе се остварела правдата и ќе се постигнела целта на казнувањето.

Ваквата одлука е незаконита во делот на одмерување на глобата.

Согласно член 25 став 1, 2 и 3 од истиот закон на сторителот на прекршок му се одмерува санкција во границите што со закон се пропишани за сторен прекршок, имајќи ги предвид прекршочната одговорност на сторителот и тежината на прекршокот. При одмерувањето на санкцијата, се имаат предвид сите околности што влијаат санкцијата да биде полесна или потешка (олеснителни и отежнителни околности), а особено: степенот на одговорност на сторителот за прекршок, побудите од кои е сторен прекршокот, јачината на загрозувањето или повредата на заштитеното добро, околностите под кои прекршокот бил сторен, поранешниот живот на сторителот, неговите лични прилики и неговото однесување по прекршокот, особено дали ја надоместил штетата. При одмерувањето на глобата, се има предвид имотната состојба на сторителот, висината на неговата плата, другите негови примања, неговиот имот и неговите семејни обврски, кај прекршоците од областа на даноците и царините и сразмерноста на висината на неплатените давачки на кои е обврзан со закон. Согласно член 39 став 1 од истиот закон, при одмерување на санкцијата ќе се земе предвид билансот на состојбите и билансот на успехот на правното лице, висината на причинетата штета или прибавената корист, видот на дејноста и природата и тежината на извршениот прекршок. Согласно

член 31 од истиот закон, кога прекршокот е сторен под особено олеснувачки околности, а со закон е пропишана минимум глоба, глобата може да се ублажи за една третина од минимум пропишаната глоба.

Вишиот управен суд најде дека во конкретниов случај Управниот суд погрешно ги применил одредбите од Законот за прекршоци кои се однесуваат на општите правила за одмерување на санкцијата предвидени во член 25 од овој закон, потоа одредбите кои се однесуваат на одмерување на санкцијата на правно лице- посебно членот 38 став 1, 2, 3 и 4, членот 39 став 1, а посебно погрешно се повикал на институтот ублажување на глоба предвиден во членот 31 од истиот закон. Имено, со Измените и дополнувањето на Законот за прекршоците објавен во Службен весник бр.51/2011 од 13.04 2011 година, кој стапува во сила осмиот ден од денот на објавувањето, а кои одредби ќе се применуваат за прекршоците сторени од денот на влегувањето во сила на овој закон се менува членот 31 од Законот за прекршоци (Службен весник бр.62/06) се предвидува дека може да се ублажи глобата за 1/3 од минимум пропишаната, но само кога прекршокот е сторен под особено олеснувачки околности. Во овој случај била предвидена минимум глоба од 5.000 евра во денарска противвредност за правното лице, односно минимум глоба од 1.000 за одговорното лице во правното лице, а тужениот орган со примена на институтот ублажување на глоба и оценка на сите особено олеснителни околности ја одмерил и изрекол на правното лице глоба во износ од 3.334 евра во денарска противвредност од 205.407,00, а на одговорното лице во правното лице глоба во износ од 667 евра во денарска противвредност од 41.021,00 денари. Од ова произлегува дека е нејасно врз основа на кои критериуми Управниот суд извршил изрекување на глоба, со примена на институт ублажување во ситуација кога веќе е ублажена од страна на тужениот орган. Од содржината на членот 31 од Законот за прекршоци, произлегува дека 2/3 од минимум пропишаната е минимум под кој никој не може да изрече глоба, што не е во овој случај.

III – УЖ-3 бр.385/2015 од 23.09.2015 - нотари

Во постапката за престанок на службата нотар не може да се примени Законот за изменување и дополнување на Законот за работните односи („Службен весник на Република Македонија“ број 74/2015, пречистен текст), од причина што овој закон може да се примени само ако со друг закон не е поинаку одредено. Во случај кога постојат одредби во Законот за нотаријат дека службата нотар престанува со исполнување на условите за старосна пензија, се упатува на примена на одредбите од Законот за пензиско и инвалидско осигурување, каде се утврдени условите за исполнување на старосна пензија.

Од образложението:

Жалбата е неоснована.

Согласно член 1 од Законот за работните односи („Службен весник на Република Македонија“ број 74/2015, пречистен текст), Со овој закон се уредуваат работните односи меѓу работниците и работодавачите кои се воспоставуваат со склучување на договор за вработување. (2) Работниот однос

се уредува со овој и со друг закон, колективен договор и договорот за вработување.

Според член 104 став 1 и 2 од истиот закон, Работодавачот го прекинува договорот за вработување на работникот кога работникот ќе наполни 64 години возраст и 15 години пензиски стаж. (2) Работникот со писмена изјава до работодавачот може да побара да му се продолжи договорот за вработување најмногу до 67 години возраст (маж), односно до 65 години возраст (жена), доколку со закон поинаку не е утврдено.

Согласно член 2 од Законот за нотаријат („Службен весник на Република Македонија“ број 55/07, 08/08, 21/08, 86/08, 139/09 и 135/11), Нотаријатот е самостојна, независна јавна служба во која се вршат работи од видот на јавни овластувања врз основа на закон по барање на граѓаните, државните органи, правните лица и други заинтересирани институции. (2) Нотарот ја врши својата служба како основно занимање за времето за кое е именуван.

Согласно член 14 став 1 и 2 од истиот закон (1) Службата на нотарот престанува: а) со смрт; б) со исполнување на условите за старосна пензија, согласно со закон; в) по негово барање; г) ако е осуден со правосилна судска одлука за кривично дело од користољубие, за кое се гони по службена должност, или ако е осуден на безусловна казна затвор над шест месеца, или ако му е изречена забрана за вршење на службата; д) ако без оправдани причини не започне со работа во рок од три месеца од денот на објавувањето на неговото именување во „Службен весник на Република Македонија“ и е) со разрешување. (2) Во случаите од ставот (1) на овој член престанокот на службата го утврдува министерот со решение. Согласно член 18 од Законот за пензиско и инвалидско осигурување („Службен весник на Република Македонија“ број 98/12, 166/12, 15/13, 170/13, 43/14, 44/14 и 97/14), осигуреникот стекнува право на старосна пензија кога ќе наполни 64 години живот (маж) односно 62 години живот (жена) и најмалку 15 години пензиски стаж. Во конкретниот случај од увидот во списите по предметот произлегува дека сега тужителот до Министерство за правда на Република Македонија доставил Барање заведено под број 09-2863/1 од 03.09.2014 година за продолжување на вршење на службата нотар по навршување на 64 години живот врз основа на член 5 од Законот за изменување и дополнување на Законот за работни односи („Службен весник на Република Македонија“ број 113/2014), согласно со изменетиот став 2 од член 104 од Законот за работните односи. Исто така тужителот до Министерството за правда доставил и Изјава, со која изјавил дека сака да продолжи со извршување на нотарската служба и бара продолжување на извршувањето на службата Нотар до исполнување на 65 години старост. Министерството за правда постапила по барањето и доставило известување до тужителот бр.09-2863/2 од 12.09.2014 година, со содржина дека согласно член 14 став 1 точка б и став 2 од Законот за нотаријат, службата нотар престанува со исполнување на услови за старосна пензија согласно со закон па со оглед дека на ден 07.01.2015 година тужителот полни 64 години возраст и 15 години пензиски стаж, Министерот ќе постапи согласно Законот за нотаријат. При одлучување, по предметот на тужителот, Министерството за правда се обратил за мислење до Министерството за труд и социјална политика, кое доставило Мислење бр.09-2678/1 од 06.08.2014

година, според кое во конкретниот случај Законот за изменување и дополнување на Законот за работните односи („Службен весник на Република Македонија“ број 113/2404), не може да се примени. Од страна на Министерството за труд и социјална политика е изготвено мислење бр.09-2678/2 од 14.08.2014 година според кое Законот за изменување и дополнување на Законот за работните односи може да се примени само ако со друг закон не е поинаку одредено. Во случај кога постојат одредби во Законот за нотаријат, дека службата нотар престанува со исполнување на условите за старосна пензија, се упатува на примена на одредбите од Законот за пензиско и инвалидско осигурување. Министерството за правда, по службена должност, го донел оспореното Решение бр.09-2863/3 од 05.12.2014 година, со кое на Нотарот Снежана Марковска Дојчинова од Скопје со службено седиште на подрачје на основните судови на град Скопје и престанува службата на Нотар, поради исполнување на условите за старосна пензија, согласно член 18 од Законот за пензиско и инвалидско осигурување, а согласно член 14 став 1 точка б и став 2 од Законот за нотаријат, од причина што на ден 07.01.2015 година наполнила 64 години живот и 15 години пензиски стаж, кое решение влегува во сила на ден 07.01.2015 година.

Тужителот, до Управниот суд на ден 22.12.2014 година поднел тужба за поведување управен спор против Решението на Министерот за правда на Република Македонија број 09-2863/3 од 05.12.2014 година, со посебен предлог за донесување на временна мерка за одлагање од извршување на Решението бр.09-2863/3 од 05.12.2014 година. Управниот суд со Решение У-5.бр.1260/2014 од 30.12.2014 година го одбил како неосновано барањето на тужителот да се одложи од извршување Решението бр.09-2863/3 од 05.12.2014 година. Вишиот управен суд, одлучувајќи по жалбата против ова решение со Решение УЖВМ-3.бр.4/2015 од 05.02.2015 година, жалбата на тужителот ја одбил како неоснована, а решението на Управниот суд го потврди.

Управниот суд одлучувајќи по тужбата на тужителот со Пресуда У-5.бр.1261/2014 од 20.05.2015 година, тужбата на тужителот изјавена против Решението на Министерот за правда бр.09-2863/3 од 05.12.2014 година ја одбил како неоснована.

Вишиот Управен суд најде дека пресудата на Управниот суд е правилна и законита. Во Законот за работните односи, во општите одредби е пропишано дека со законот се уредуваат работните односи меѓу работниците и работодавачите кои се воспоставуваат со склучување на договор за вработување. Во конкретниот случај нотарите не склучуваат договори за вработување со Министерот за правда односно согласно Законот за нотаријат, нотарите се именуваат со решение на Министерот за правда и им престанува службата по исполнување на условите за престанок на службата нотар пропишани со Законот за нотаријат. Ова од причина што нотарите имаат делокруг на работа и овластувања, а се работи за самостојна независна јавна служба во која се врши работи од видот на јавни овластувања врз основа на закон, а нотарот службата ја врши за време за кое е именуван.

Одова произлегува дека нотарот не склучува договор за вработување и не работи за плата или други примања и не извршува работи според

упатството на работодавачот. Ова од причина што нотарот својата служба ја врши самостојно за времето за кое е именуван врз основа на закон за што остварува и соодветна награда.

Вишиот управен суд ги ценеше наводите изнесени во жалбата на тужителот дека Управниот суд воопшто не прави разлика помеѓу институтите “право на вработување“ и “остварување на правото на старосна пензија. Во тој правец Управниот суд требало да ги има во предвид одлуките на Уставниот суд приложени кон списите во предметот, но најде дека се неосновани. Имено, Вишиот управен суд најде дека Министерот за правда не е работодавач на нотарите и не склучува договори за вработување со нотарите. Министерот за правда ги именува нотарите за определено подрачје доколку ги исполнуваат условите согласно Законот за нотаријат, а на истите им престанува нотарската служба ако се исполнат условите за престанок на службата, како што е во конкретниот случај поради исполнување на условите за старосна пензија. Во однос на останатите жалбени овој суд најде дека од страна на судот и тужениот орган правилно е применет членот 104 од Законот за работните односи како *sui generis* е исклучена со став 2 од истиот член и дека во конкретниот случај упатува на Законот за нотаријат како *lex specialis* каде е определено дека причина за престанок на служба нотар е исполнување на услови за старосна пензија и упатува на Законот за пензиско и инвалидско осигурување.

IV –УЖ-3 бр.357/2015 од 20.08.2015 година-извршители

Со оспореното решение тужениот орган нашол дека не се поведува предлог за поведување дисциплинска постапка заради повреди на Кодексот за професионална етика на извршителите и обврските предвидени во Статутот и другите општи акти на комората при што Управниот суд оценил дека против наведената одлука право да поведе управен спор согласно член 59 в став 3 од Законот за извршување, има само погоре наведениот извршител, но не и тужителот, од причина што не се одлучува за некакво право или непосреден интерес на тужителот, туку за правилноста на работењето на извршителот.

Од образложението:

Управниот суд одлучувајќи по тужбата на тужителот поднесена против Решението на Комора на извршители на Република Македонија бр.397 од 20.02.2013 година, донел Решение со кое истата ја отфрлил.

Жалбата е неоснована.

Од списите по предметот, произлегува дека Управниот суд оценил дека во случајов се работи за управен акт - Решение на Комора на извршители на Република Македонија, со кое се решава за правата и должностите на Извршителот со законитоста во постапувањето по предметите. Со оспореното решение, тужениот орган нашол дека не се поведува предлог за поведување дисциплинска постапка заради повреди на Кодексот за професионална етика на извршителите и обврските предвидени во Статутот и другите општи акти на

комората, при што Управниот суд оценил дека против наведената одлука право да поведе управен спор согласно член 59 в став 3 од Законот за извршување, има само погоре наведениот извршител, но не и тужителот, од причина што не се одлучува за некакво право или непосреден интерес на тужителот, туку за правилноста на работењето на извршителот, поради што согласно член 26 став 1 точка 3 од Законот за управните спорови, тужбата на тужителот ја отфрлил. Вишиот управен суд, оцени дека побиваното решение на Управниот суд е законито. Согласно член 3 од Законот за управните спорови („Службен весник на Република Македонија“ број 62/06 и 150/10), право да поведе управен спор има физичко или правно лице, ако смета дека со управниот акт му е повредено некое право или непосреден интерес заснован врз закон.

Согласно член 7 од истиот закон, управен акт во смисла на овој закон е акт со кој органите од членот 6 на овој закон решаваат за извесно право или обврска на физичко или правно лице, односно друго лице кое може да биде странка во определена управна работа, како и актите на тие органи донесени во прекршочната постапка.

Согласно член 26 став 1 точка 3 од овој закон, судот со решение ќе ја отфрли тужбата ако е очигледно дека со управниот акт кој се оспорува во тужбата не се засега во правото на тужителот или во негов непосреден личен интерес заснован врз закон.

Согласно член 59-в од Законот за извршување, („Службен весник на Република Македонија“ број 59/11 - пречистен текст), против одлуката на Дисциплинската комисија извршителот има право на правна заштита со поведување на управен спор пред надлежен суд.

Согласно член 71 од истиот, против сите одлуки на органите на Комората со кои се одлучува за правата и должностите на извршителот, ако поинаку не е уредено со закон, може да се поведе управен спор.

Имајќи ги во предвид цитираните законски одредби, Вишиот управен суд смета дека Управниот суд правилно ја отфрлил тужбата на тужителот од причина што во случајов не се засега во правото на тужителот или во негов непосреден личен интерес заснован врз закон.

Овој суд, ги ценеше наводите изнесени во жалбата на тужителот дека право на тужба има и странката на која се повредени правата од незаконско постапување од страна на извршителот, но најде дека се неосновани и не се од влијание за поинакво одлучување. Управниот суд правилно оценил дека против наведената одлука право да поведе управен спор согласно член 59 в став 3 од Законот за извршување има само извршителот.

Стекнување привремен статус на повластен производител на електрична енергија.

Постапката за доделување на привремено решение за стекнување на статус на повластен производител на електрична енергија произведена од обновливи извори на енергија се спроведува согласно Законот за општата управна постапка, Законот за енергетика и Правилникот за повластени производители на електрична енергија од обновливи извори на енергија. Законодавецот предвидел можност со заклучок да се одлучува за прашања што се однесуваат на постапката како и за оние прашања што како споредни ќе се појават во врска со спроведувањето на постапката, а кои не се решаваат со решение. Првостепениот орган донел заклучок, по свое убедување односно одлучил да ја прекине постапката со цел да прибави мислење кое во конкретниот случај не било облигаторно, туку факултативно и ималоконсултативен карактер. Во ваков случај, за поедини прашања кои се однесуваат на самата постапка единствено може да биде запознена преку донесување на формален заклучок во писмена форма, бидејќи истиот не е донесен во нејзино присуство, дотолку повеќе што против овој заклучок не е предвидена посебна жалба и не станува збор за прекин на постапката по член 147 од Законот за општата управна постапка, каде е предвидена и посебна жалба.

Од образложението

Жалбата е основана.

Управниот суд ја уважил тужбата на тужителот и оспореното решение го поништил.

Управниот суд во својата одлука нашол дека Регулаторната комисија за енергетика погрешно го применила Законот за општата управна постапка кога ја прекинала постапката поради барање мислење од Владата на Република Македонија, Министерството за економија и Државен управен инспекторат за тоа дали постапката за издавање на привремено решение за стекнување на статус на повластен производител на електрична енергија произведена од обновливи извори на енергија, е во согласност со Законот за енергетика, Уредбата за повластени тарифи за електрична енергија и Правилникот за повластени производители на електрична енергија од обновливи извори на енергија и истото не може да биде поставено како претходно прашање за издавање на Решение. При тоа, судот се повикува на случаи кога може да се прекине постапката со Заклучок, а согласно член 147 од Законот за општата управна постапка и смета дека со оглед на тоа што не станувало збор за прашање кое претставува самостојна правна целина за чие решение е надлежен суд или некој друг орган под услови утврдени со Закон. Од овие причини не можело да се донесе заклучок за прекин на постапката, иако од друга страна смета дека основано било побарано мислење заради одлучување во предметната постапка која претходела на постапката по тужба. Исто така Управниот суд наоѓа дека тужителот не го применил Правилникот за повластени производители на електрична енергија од обновливи извори на енергија, кој важел во времето на поднесување на барањето, па од овие причини Решение за стекнување на статус на повластен производител на

електрична енергија произведена од обновливи извори на енергија, го поништил.

Вишиот управен суд најде дека пресудата на Управниот суд е неправилна и незаконита. Согласно член 9 од Законот за општата управна постапка, („Службен весник на Република Македонија“ број 38/05), во управната постапка мора да се утврди фактичката состојба на работите и за таа цел мора да се утврдат сите факти што се од важност за донесување на законито и правилно решение. Согласно член 223 од истиот закон, со заклучок се одлучува за прашања што се однесуваат на постапката. Со заклучокот се одлучува и за оние прашања што како споредни ќе се појават во врска со спроведувањето на постапката, а кои не се решаваат со решение.

Согласно член 30 став 2 од Законот за енергетика („Службен весник на Република Македонија“ број 16/11 и 136/11), Во постапката за донесување на одлуки, Регулаторната комисија за енергетика го применува Законот за општата управна постапка, ако со овој закон е предвидена поинаква постапка.

Согласно член 150 став 3 од истиот закон, Владата на Република Македонија во зависност од исполнувањето на целите и динамиката на реализација зацртани во Стратегијата за обновливи извори на енергија, акциониот план на обновливите извори на енергија, Стратегијата за енергетска ефикасност и акциониот план за енергетска ефикасност, со одлука ја пропишува вкупната инсталирана моќност на повластените производители за секој одделен обновлив извор на енергија и за високо ефикасните комбинирани постројки во Република Македонија.

Согласно член 151 став 4 од истиот Закон, заинтересираните страни доставуваат барање за стекнување на статус на повластен производител до Регулаторната комисија за енергетика и со барањето ја доставуваат потребната документација пропишана со Правилникот за повластени производители. Согласно став 5 од истиот член, доколку предвидената електроцентрала ги исполнува условите за стекнување статус на повластен производител, Регулаторната комисија за енергетика во рок не подолг од 30 дена од денот на доставувањето на барањето, на барателот ќе му издаде привремено решение за упис во регистарот на повластени производители. Во привременото решение ќе се предвиди и рок до кој електроцентралата треба да биде пуштена во употреба и истиот треба да биде усогласен со рокот од документот доставен во согласност со став 2 од овој член. Согласно став 6 од истиот член, носителот на привременото решение од ставот 5 на овој член, има право да побара од Регулаторната комисија за енергетика продолжување на важноста на привременото решение, на начин и по постапка утврдени во Правилникот за повластени производители на електрична енергија од обновливи извори на енергија. Согласно став 8 од истиот член, повластените производители ќе ја користат повластената тарифа според условите што важеле на денот на добивањето на привременото решение од ставот 5 на овој член.

Согласно член 1 од Правилникот за повластени производители на електрична енергија од обновливи извори на енергија („Службен весник на

Република Македонија“ број 18/12 и 97/12), со овој Правилник се уредува начинот и постапката за стекнување на статус на повластен производител на електрична енергија од обновливи извори на енергија, начинот и постапката за донесување на одлука за користење на повластена тарифа, како и формата, содржината и начинот на водење на регистарот на повластени производители од обновливи извори на енергија.

Согласно член 4 став 1 од наведениот Правилник, постапката за издавање на привремено решение за стекнување на статус на повластен производител на електрична енергија произведена од обновливи извори на енергија отпочнува со поднесување на барање до Регулаторната комисија за енергетика.

Согласно член 6 став 1 од истиот Правилник, по добивањето на барањето од член 4 на овој правилник, Регулаторната комисија за енергетика утврдува дали е доставена потребната документација за издавање на привремено решение од член 5 на овој правилник, како и тоа дали документацијата е доставена на пропишан начин и форма.

Согласно член 7 став 1, 3 и 4 од Правилникот, Регулаторната комисија за енергетика утврди дека барањето од член 4 на овој Правилник и документацијата од член 5 на овој Правилник се комплетни и нема недостатоци, во рок од 5 (пет) дена од денот на приемот на барањето ќе донесе заклучок за уредност на барањето и продолжување на постапката во согласност со одредбите на овој Правилник. Регулаторната комисија за енергетика, во врска со поднесеното барање за издавање на привремено решение за стекнување на статус на повластен производител ќе закаже подготвителна седница која треба да се одржи во рок кој не може да биде подолг од 25 дена од денот на приемот на барањето од член 4 на овој Правилник. Поканата за учество на подготвителната седница заедно со предлогот на привременото решение за стекнување на статус на повластен производител на електрична енергија произведена од обновливи извори на енергија, се доставува најдоцна 7 дена пред денот на одржувањето на подготвителната седница.

Согласно член 8 став 1 и 2 од Правилникот, Регулаторната комисија за енергетика најдоцна во рок од 5 дена од денот на завршувањето на подготвителната седница, ќе одржи редовна седница на која ќе донесе привремено решение за стекнување на статус на повластен производител на електрична енергија произведена од обновливи извори на енергија. Привременото решение од став 1 на овој член, се објавува во Службен весник на Република Македонија, а влегува во сила со денот на објавувањето.

Во конкретниот случај, Управниот суд во својата одлука нашол дека Регулаторната комисија за енергетика погрешно го применила Законот за општата управна постапка кога ја прекинала постапката поради барање мислење од Владата на Република Македонија, Министерството за економија и Државен управен инспекторат за тоа дали постапката за издавање на привремено решение за стекнување на статус на повластен производител на електрична енергија произведена од обновливи извори на енергија е во

согласност со законот за енергетика, Уредбата за повластени тарифи за електрична енергија и Правилникот за повластени производители на електрична енергија од обновливи извори на енергија и истото не може да биде поставено како претходно прашање за издавање на Решение. При тоа, судот се повикува на случаи кога може да се прекине постапката со Заклучок, а согласно член 147 од Законот за општата управна постапка и смета дека со оглед на тоа што не станувало збор за прашање кое претставува самостојна правна целина за чие решение е надлежен суд или некој друг орган под услови утврдени со Закон. Од овие причини не можело да се донесе заклучок за прекин на постапката, иако од друга страна смета дека основано било побарано мислење заради одлучување во предметната постапка која претходела на постапката по тужба. Исто така Управниот суд наоѓа дека тужителот не го применил Правилникот за повластени производители на електрична енергија од обновливи извори на енергија, кој важел во времето на поднесување на барањето, па од овие причини Решение за стекнување на статус на повластен производител на електрична енергија произведена од обновливи извори на енергија го поништил.

По наоѓање на Вишиот управен суд одлуката на Управниот суд е неправилна и незаконита, односно неправилно го применил материјалниот и процесниот закон.

Според Вишиот управен, суд постапката за доделување на привремено решение за стекнување на статус на повластен производител на електрична енергија произведена од обновливи извори на енергија за тужителот била спроведена согласно Законот за општата управна постапка, Законот за енергетика и Правилникот за повластени производители на електрична енергија од обновливи извори на енергија.

Овој суд најде дека законодавецот предвидел можност со заклучок да се одлучува за прашања што се однесуваат на постапката како и за оние прашања што како споредни ќе се појават во врска со спроведувањето на постапката, а кои не се решаваат со решение. Согласно член 223 од Законот за општата управна постапка, првостепениот орган донесол заклучок по свое убедување, односно одлучил да ја прекине постапката со цел да прибави мислење кое во конкретниот случај не било облигаторно, туку факултативно и имало консултативен карактер. Во ваков случај странката, за поедини прашања кои се однесуваат на самата постапка единствено може да биде запознаена преку донесување на формален заклучок во писмена форма, бидејќи истиот не е донесен во нејзино присуство, дотолку повеќе што против овој заклучок не е предвидена посебна жалба и не станува збор за прекин на постапката по член 147 од Законот за општата управна постапка, каде е предвидена и посебна жалба.

При донесувањето на овој заклучок, Регулаторната комисија го имала во предвид Законот за енергетика како и надлежноста на Владата на Република Македонија (органите во состав), утврдени во членот 150 од истиот закон, во однос на спроведување на Законот за енергетика во поглед на донесување на подзаконски акти во случајот Уредбата за повластени тарифи за електрична енергија („Службен весник на Република Македонија“ број 176/11 и 19/12).

Поради ова пред донесувањето на својата одлука Регулаторната комисија сметала дека има потреба од дополнително мислење за примената на Законот за енергетика. Во случајот се работи за заклучок кој е донесен од процедурален карактер, а со цел спроведување на законот и постапката при одлучувањето по барањето на тужителот. Ваквото постапување од страна на Регулаторната комисија, е во согласност со членот 30 став 2 од Законот за енергетика, кој упатува на примена на Законот за општата управна постапка. Заклучокот немал влијание за правилно утврдување на фактичката состојба и законитоста на оспореното решение.

Од друга страна, во Законот за енергетика во членот 151 став 8, се уредува прашањето за примена на прописите при одлучување по одредено барање и според истиот повластените производители ќе ја користат повластената тарифа според условите што важеле на денот на добивањето на привременото решение од ставот 5 на овој член.

VI Упрж.бр. 589/15 од 07.07.2015 година – прекршок од областа на даноци

Тужителот како одговорно лице во правно лице го има својството, односно е Управител на правното лице до денот на отварањето на стечајна постапка пред надлежниот Основен суд. Тужителот неможел во периодот кој е предмет на извршената контрола според записникот и на денот на извршената констола од страна на првостепениот орган да има својство, односно да биде одговорно лице во правното лице за кое е отворена стечајна постапка и во кој период од страна на надлежниот суд е именуван стечаен управник.

Од образложението

Тужениот орган ја одбил жалбата изјавена против решение на првостепениот орган како неоснована.

Управниот суд ја одбил како неоснована тужбата на тужителите против оспореното решение.

Управниот суд, во својата одлука нашол дека правилно е спроведена прекршочната постапка и правилно утврдена фактичката состојба и правилно применето материјалното право.

Жалбата е основана.

Вишиот управен суд најде дека пресудата на Управниот суд е неправилна и незаконита и со истата е повреден законот на штета на тужителите.

Согласно член 33 став 1 од Законот за стечај („Службен весник на Република Македонија“ број 34/06, 126/06, 84/07 и 47/11) стечајниот управник го застапува и претставува должникот само за оние работи кои се однесуваат на оние работи кои се однесуваат на стечајната постапка и стечајната маса. Според став 2 од истиот член ако должникот - правно лице продолжува да

работи во текот на стечајната постапка, работењето го води стечајниот управник. Според став 3 од истиот член стечајниот управник ги води само оние работи на должникот - поединец што се однесуваат на стечајната маса и го застапува како стечаен должник со овластувања на законски застапник. Според став 4 од истиот член стечајниот управник при вршењето на своите функции има статус на службено лице и право на заштита која според закон ја имаат службено лице и право на заштита која според закон ја имаат службените лица. Стечајниот управник има службена легитимација чија форма и содржина со акт ја пропишува министерот за економија. Според став 5 од истиот член стечајниот управник се легитимира со службена легитимација што му ја издава Комората според нејзиниот статут.

Вишиот управен суд најде дека Управниот суд нецелосно и неправилно ја утврдил фактичката состојба и погрешно заклучил кога прифатил дека тужениот орган правилно ја утврдил фактичката состојба и дека е донесено правилно и законито решение. Имено, овој суд наоѓа дека во конкретниот случај, нецелосно е утврдена фактичката состојба и неправилно се утврдени битните факти за утврдување на прекршочна одговорност кај одговорното лице на правното лице. Тужениот орган го донел оспореното решение врз основа на извршена даночна контрола кај даночниот обврзник, со наод дека не пресметале персонален данок на доход и не го уплатиле на соодветна сметка. Од друга страна, овој суд од списите утврди дека тужителот како одговорно лице во правно лице го има ова својство, односно е управител на правното лице до денот на отварањето на стечајна постапка пред надлежниот Основен суд. Оттаму за овој суд остана нејасно дали тужителот можел во периодот кој е предмет на извршената контрола според записникот и на денот на извршената контрола од страна на првостепениот орган да има својство, односно да биде одговорно лице во правно лице, за кое е отворена стечајна постапка и од страна на надлежниот суд именуван стечаен управник.

Овој суд смета дека при повторно одлучување тужениот орган треба да ги има во предвид укажувањата дадени од страна на овој суд, правилно да ја примени одредбата од членот 33 од Законот за стечај, посебно да ја има во предвид донесената одлука од страна на надлежниот основен суд во врска со отворената стечајна постапка со назначен стечаен управник, на кој начин правилно ќе ја утврди фактичката состојба и правилно ќе го примени материјалното право, на основа на што ќе донесе законита одлука.